

Living the LOTUS

Buddhism in Everyday Life

‘Truyền bá việc quan trọng’

Nichiko Niwano
Chủ tịch Hội Rissho Kosei-kai

Đúc kết sáng kiến để tập trung vào những việc quan trọng và luôn có “chủ đề”

Xin chúc mừng năm mới.

Năm ngoài là năm cột mốc bảy mươi năm sau chiến tranh. Trong thư pháp đầu năm, tôi đã viết chữ thư pháp “bất khinh” và đó là chữ thư pháp chứa đựng mong muốn rằng tôi sẽ coi trọng tinh thần của Thường bất khinh Bồ Tát rằng không xem nhẹ hay khinh thường người khác và bước đi trên con đường của hòa bình, hòa hợp. Hơn nữa, Nhật Bản có văn hóa lễ tiết rất đáng quý là “tiên lễ, hậu cũng lễ”. Việc hiểu rõ những thứ trở thành nền tảng căn bản như thế và nỗ lực để quốc gia hòa bình có thể tiếp tục mãi mãi là vai trò và sứ mệnh của các hội viên hội chúng ta.

Chỉ cần để mắt nhìn thế giới là thấy các vụ khủng bố quy mô lớn và tranh chấp đang diễn ra không ngừng. Tôi mong muốn sẽ thường xuyên quan sát kỹ tình huống, vừa phát huy truyền thống và đặc tính của Nhật Bản đồng thời tiếp tục các hoạt động bền bỉ hướng đến hòa bình.

Như các bạn đã biết, hội chúng ta kể từ khi thành lập vào năm 1998 đã đưa ra mục tiêu tổng hợp rằng ‘Hội Koseikai canh tác mảnh đất tâm hồn của từng người từng người một’. Kể từ năm 2008, chúng ta đã và đang thúc đẩy việc khuyến thỉnh bốn tôn tới toàn thể hội viên. Thông qua việc này, chúng ta có thể nói rằng các điều căn bản của quy y tam bảo trong Phật giáo đã được hoàn thành.

Ngoài ra, vào năm 2014, chúng ta đã chào đón cột mốc kỷ niệm năm mươi năm xây dựng Đại Thánh Đường. Cùng với việc bám sát mong muốn của Đức Khai Tổ đã được đưa vào trong Đại Thánh Đường, chúng ta đã thể hiện việc tái xuất phát với tinh thần “năm lên đường năm thứ năm mươi một”.

Việc lấy quá trình phát triển về lịch sử và đường hướng tiến lên của hội chúng ta như thế này làm tiền đề cơ bản để từng người từng người một bước đi con đường Phật đạo và truyền bá tới những người đi sau với tấm lòng bồ đề (tấm lòng mong muốn tìm kiếm sự giác ngộ và thực hành Phật đạo) và niềm vui có thể nói là chính là việc mà Đức Khai Tổ mong muốn nhất.

Việc tổ chức của giáo đoàn đã đã được tổ chức lại một cách sâu rộng từ năm nay được nhìn nhận là hành động tập trung vào điều đó.

Vậy là tôi đã chỉ ra “Phương châm hành động từ năm 2016” như dưới đây.

Bài thuyết giảng đầu năm của ngài chủ tịch

Năm nay chúng ta hãy cùng đúc kết sáng kiến để luôn luôn tập trung vào những việc quan trọng và tích cực truyền giáo có “chủ đề” mà không rơi vào sự hỗn tạp của hiện thực.

Chúng ta hãy nhìn nhận nghiêm túc những việc Đức Thích Tôn mong muốn và truyền bá chúng.

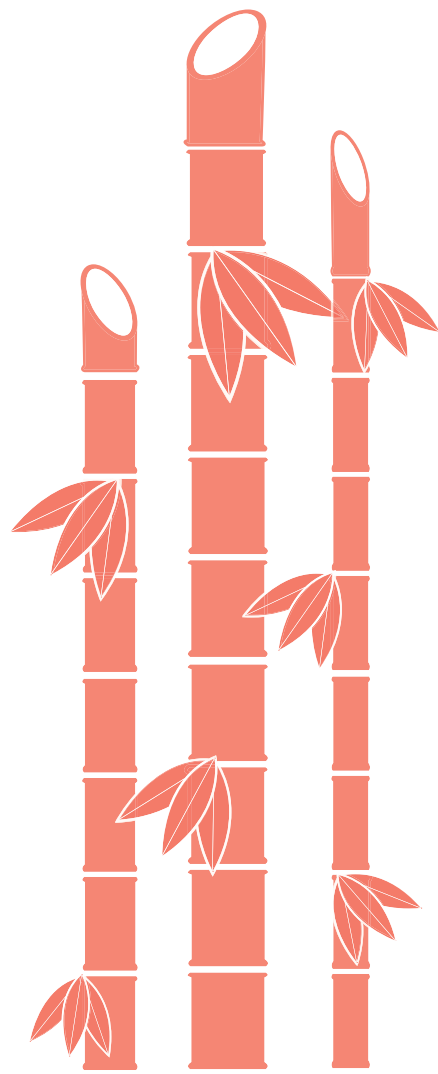
Chúng ta hãy bước đi trên con đường Bồ Tát đạo (nhân đạo) với tấm lòng vốn có của con người (tươi tắn, hiền hậu, ấm áp), tấm lòng từ bi đồng cảm với người khác của Đức Phật và Đức Khai Tô, Đức Phó Tô.

Bốn năm kể từ năm 2012 luôn có “Phụ lục” kèm theo nhưng năm nay xin được lược bỏ. “Việc tận tâm thực hiện lễ cầu siêu, nguyện hồn đối với các vị đã mất do Đại thảm họa động đất Đông Nhật Bản và các loại tai họa”, “Việc tích cực tham gia đào tạo nhân tài”, “Việc cống hiến cho xã hội khu vực, quốc gia, thế giới thông qua hoạt động tương ứng” – Những điều này tôi nghĩ rằng các quý vị tín hữu đã hiểu một cách đầy đủ và đây cũng là việc nên tiếp tục thực hiện trong suốt thời gian lâu dài trong tương lai.

Tại “Phương châm” kể từ năm nay, tôi đã đưa ra ba điểm là “Chủ đề”, “Mong muốn của Đức Thích Tôn” và “Con đường Bồ Tát”.

Trong “Chủ đề” thì phân loại lớn thành chủ đề ngắn hạn, trung hạn và dài hạn. Những bài toán trước mắt cần nỗ lực giải quyết lúc này là các chủ đề ngắn hạn. Ngoài ra, còn có chủ đề quan trọng là sống đời người như thế nào. Hơn nữa thì giống như trong câu nói “Tận hiến, tận hiến, tận hiến tới lúc chết, nếu tái sinh cũng lại tận hiến”, chúng ta sẽ mài giũa linh hồn vượt qua cả đời này – có thể nói là tồn tại cả chủ đề dài hạn, chủ đề vĩnh viễn như thế. (Khi suy nghĩ như thế này thì việc “Sống đời người như thế nào” có thể nói là chủ đề trung hạn.)

Tùy theo mỗi người mà có lẽ cũng có người thiết lập chủ đề dài hạn trước tiên, từ đó tính toán ngược lại chủ đề trung hạn, ngắn hạn. Đối với một mục tiêu nào đó, cũng có thể có trường hợp thiết lập chủ đề một cách giai đoạn thành ngắn hạn, trung hạn và dài hạn. Ngay cả khi suy nghĩ về chủ đề để tập trung vào những việc quan trọng thì chúng ta cũng muốn tìm tòi sáng kiến.

Luôn luôn tâm niệm mong muốn của Đức Thích Tôn và tận hiến là cực kỳ quan trọng

Ngoài ra, năm nay thì tôi cũng đã nói là “Chúng ta hãy nhìn nhận nghiêm túc những việc Đức Thích Tôn mong muốn và truyền bá chúng”.

Đức Thích Tôn ngay trước lúc nhập diệt đã để lại cho các đệ tử những từ ngữ là “tự đăng minh, pháp đăng minh”. Đây là câu truyền dạy vào lúc cuối cùng rằng “Hãy tự lấy bản thân làm ngọn đèn sáng, lấy Phật pháp làm ngọn đèn sáng mà sống tiếp”. Ta mong rằng từng người, từng người một sẽ sống với niềm vui sống như là người tín ngưỡng có tính tự lập, nhận thức đạo lý chân thật và đạt tới sự cứu rỗi mang tính bản chất – đây không phải là thứ gì khác mà chính là mong muốn của Đức Thích Tôn.

Tuy vậy, cũng có thực tế là, một bộ phận thì coi việc cầu nguyện với Đức Phật để Người làm cho ước mơ và hi vọng của bản thân thành hiện thực giống như là tín ngưỡng Phật giáo. Phật giáo nguyên gốc là tôn giáo dạy rằng “Nguyện vọng càng mạnh thì càng khổ”, “Chúng ta hãy từ bỏ chấp chước”. Việc nhìn nhận thẳng thắn mà không hiểu méo mó lời dạy của Đức Thích Tôn là việc rất quan trọng.

Ngoài ra, “khổ” mà Đức Thích Tôn chỉ dạy vốn ban đầu là “những việc không theo ý mình” và đó được cho là để chỉ tứ khổ bát khổ (sinh, lão, bệnh, tử, ái biệt ly khổ, tăng oán hội khổ, cầu bất đắc khổ, ngũ uẩn thịnh khổ). Tuy nhiên, từ việc đọc nghĩa chữ “khổ” thành nghĩa “nỗi khổ” và hiểu theo nghĩa này mà người ta thường

nói rằng tất cả mọi sự việc như việc bất lợi đối với bản thân, tai nạn hay sự cố, v.v.. đều được nhìn nhận là “nỗi khổ” và bản chất của “khổ” đã trở nên khó truyền đạt hơn.

Tất nhiên, lúc ban đầu thì có lẽ ai cũng mong muốn có lợi ích trong hiện thế. Có lẽ cũng có lúc vui lúc buồn với các hiện tượng trước mắt. Tuy nhiên, khi mong muốn hiện thực, khi nỗi khổ mất đi thì không phải kết thúc tại đó mà việc luôn luôn tìm kiếm mong muốn của Đức Thích Tôn và tận hiến để có thể từ đó tiến gần hơn tới bản chất của Phật giáo là điều cực kỳ quan trọng. Hơn nữa, tôi cũng mong rằng các tăng đoàn xung quanh sẽ thực hiện nhiệm vụ quan trọng nhất là cuối cùng sẽ dẫn dắt những người mình gặp tới “tự đăng minh, pháp đăng minh”.

Cốt lõi lời dạy của Đức Thích tôn là vạn vật vô thường, vạn sự vô ngã.

Đoạn văn “Dù nhận được sinh mệnh con người là khó khăn và cuối cùng đều phải chết nên sinh mệnh hiện đang có là đáng biết ơn. Việc lắng nghe chính pháp là khó khăn và việc bước chân vào thế giới chư Phật cũng đáng biết ơn” trong Kinh Pháp Cú thể hiện tầm quan trọng của việc nhận thức được sự kỳ diệu, đáng quý, lòng biết ơn đối với tính mạng của bản thân và người khác, và thức tỉnh thông qua vạn vật vô thường.

Ngoài ra, giống như lời dạy của vạn sự vô ngã, chúng ta đang sống được nhờ vào sự hợp nhất toàn thể của vũ trụ ví dụ như ánh sáng mặt trời, nước, không khí, động thực vật, khoáng vật, v.v... Tay có thể cử động, đi bộ được, có thể ăn uống, có thể hô hấp, có thể nói chuyện, có thể ngủ được, ... Sự thật là, có rất nhiều thứ mà chúng ta đã được được ban phát cho.

Cũng có rất nhiều những tín hữu cho dù ở tình cảnh khó khăn như thế nào vẫn nhìn nhận “tất cả là thuyết pháp của Đức Phật” để tự thức tỉnh, tìm ra hạnh phúc và luôn biết ơn.

Trong thế giới này, sinh vật có thể biết ơn được cho rằng chỉ có con người nên việc có thể nói là “Tôi cảm ơn” là hạnh phúc lớn nhất và niềm vui sống lớn nhất đối với con người.

Những hành động đương nhiên với tư cách là con người sinh ra từ cảm giác thống nhất là bản chất việc bố thí Phật giáo

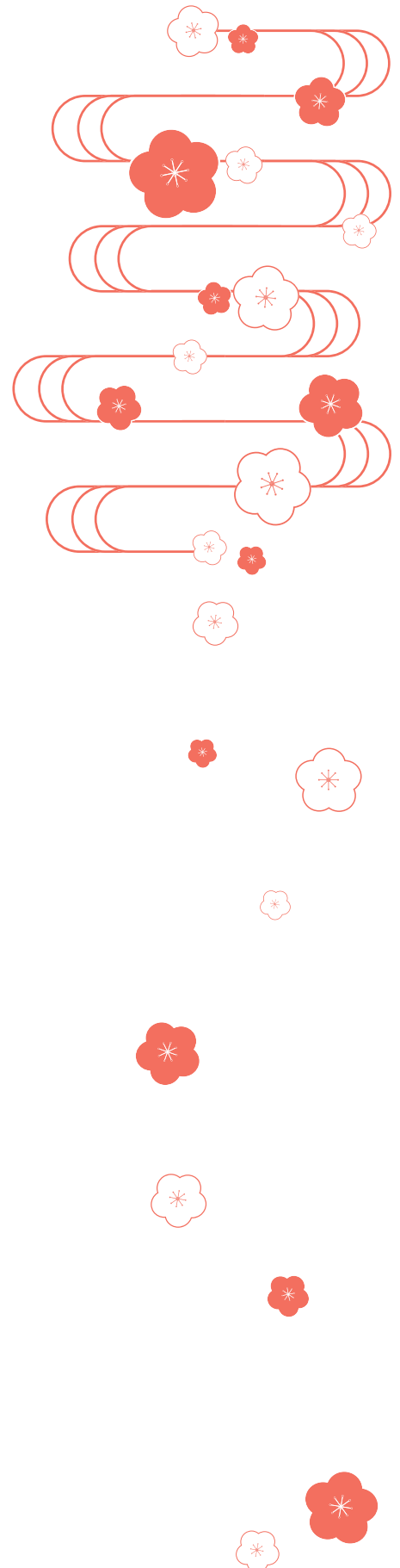
Hơn nữa, chúng ta ước nguyện không chỉ sự cứu rỗi của bản thân mà để cho vạn người được cứu rỗi và đang bước đi trên con đường Bồ Tát. Đối với Bồ Tát đó thì việc tu hành đầu tiên là việc bố thí có trong ở phần đầu tiên của lục độ ba la mật.

Trong bố thí thì có những ý nghĩa ví dụ như lòng từ bi, sự đồng cảm, cho đi, hi xả. Lấy tinh thần đó làm căn bản, chúng ta đang thực hành hàng ngày việc pháp thí (việc thuyết giảng Phật pháp), thân thí (phụng sự bằng thân thể), tài thí (bố thí tài vật), v.v...

Khi nói tới bố thí một cách nói chung thì thường bị nhìn nhận như là tài thí. Tuy nhiên, vốn ban đầu hành động từ tế cũng là bố thí, dù ở nơi làm việc, khu vực hay gia đình, việc sống một cách chân thật tại mỗi nơi mình ở là việc bố thí y nguyên như vậy. Nếu bạn phân phối sản phẩm trong công việc, điều đó vừa là nguồn sống cho cuộc sống của bản thân đồng thời sẽ được người nhận hàng vui mừng. Không hề quá lời khi nói rằng việc sinh hoạt hàng ngày tất cả đều kết nối với việc bố thí.

Vì vậy, việc bố thí có thể nói là chúng ta đang coi như một việc thống nhất không phân biệt bản thân và người khác. Đức Thích Tôn đã dạy rằng mọi thứ tồn tại trên đời này là một sinh mệnh duy nhất được tạo ra bởi nhân duyên, duyên khởi trùng-trùng vô tận và tất cả đều có liên quan tương hỗ lẫn nhau, cùng tồn tại với nhau.

Về việc này Đạo Nguyên thiền sư đã diễn đạt bằng các từ “bản thân mình” và “bản thân khác”. Sư khuyên nhủ rằng “bản thân” và “người khác” thì không cần phải suy

Bài thuyết giảng đầu năm của ngài chủ tịch

ngiht phân biệt mà về căn bản thì là một như là “tự thân” của “bản thân” và “tự thân” của “người khác”.

Niềm vui của người khác là niềm vui của tôi, nỗi buồn của người khác là nỗi buồn của tôi – những hành vi đương nhiên với tư cách của con người sinh ra từ cảm giác thống nhất như thế là bản chất của việc bố thí của Phật giáo.

Việc bố thí thì trước hết thử thực hành là cực kỳ quan trọng. Ví dụ, trong trường hợp pháp thí, nếu bạn đang định sẽ học hỏi hoàn toàn các lời dạy rồi truyền bá cho người khác thì sẽ mãi mãi không thực hiện. Việc truyền bá với tâm lòng thuần khiết những việc bản thân nhận thấy, những việc cảm động là rất quan trọng. Và, qua việc được đối phương vui mừng, bản thân cũng sẽ có thể cảm nhận niềm vui gấp đôi như thế.

Dù việc gì thì “đưa ra” là việc làm trước. Việc này được gọi là “đưa ra” và “đi vào”. Tại “công ra vào” thì dù thế nào người đi ra cũng ra trước. “Hô hấp” cũng bắt đầu trước bằng việc thở ra. Có vẻ có các thứ giống như việc bố thí.

Tôn giáo, nêu diễn đạt một cách rõ ràng, là thứ làm sáng tỏ “con người nên sống như thế nào”. Và, rốt cuộc nó liên quan tới việc sống một cách đầy đủ một ngày gọi là hôm nay như thế nào như câu nói là “một ngày là bản đồ thu nhỏ của một đời”. Trong việc truyền bá việc quan trọng này, trong năm nay tôi vẫn muốn tiếp tục tận hiến cùng với các bạn.

Báo Kosei, số ngày 3 tháng 1 năm 2016

Rissho Kosei-kai

RISSHO KOSEI-KAI INTERNATIONAL BRANCHES